വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല സ്ത്രൈണവത്കരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ

ഡോ. അസീസ് തരുവണ

അധ്യാപനം നഴ്സിംഗ് പോലെ തൊഴിൽ സാധ്യതയുള്ള ഒരു മേഖലയാണെന്ന ധാരണയിൽ സ്ത്രീകൾ കൂടുതലായി കടന്നുവരുന്നതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ആർക്കും അധികാരമില്ല. അതേസമയം 75 ശതമാനത്തിലേറെ വരുന്ന ഗുരുനാഥൻമാർ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ എങ്ങോട്ടാണ് നയിക്കുന്നതെന്ന അന്വേഷണത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാനുള്ള വിശാലത സ്ത്രീപക്ഷത്തുനിന്നുണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്.

രണ്ട് സ്ത്രീകൾ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ നിന്ന്: ഒന്നാമത്തെ സ്ത്രീ: 'എന്റെ മകളെ കൊണ്ട് എന്തുചെയ്യണമെന്ന് ഒരു പിടിയുമില്ല. പഠിക്കാനും ഒരു താത്പര്യവുമില്ല. അവൾക്ക് വൈകാതെ വായിക്കുകയില്ല. വെറും മണ്ണുണ്ട്. എന്താ ഞാനവളെക്കൊണ്ട് ചെയ്യണ്ടതു്, ദൈവമേ.' രണ്ടാമത്തെ സ്ത്രീ: 'താനിത്ര വേവലാതിപ്പെടുന്നതെന്തിന്? അവളെ ഒരു ടീച്ചറാക്കി..'

സംസ്ഥാനത്ത് സ്കൂൾ അധ്യാപന രംഗത്ത് എഴുപത്തിയഞ്ച് ശതമാനത്തോളം അധ്യാപികമാരാണുള്ളതെന്നും അധ്യാപനം വനിതാ പ്രൊഫഷനായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നുമുള്ള വാർത്ത വായിച്ചപ്പോൾ 'ഇൻഫോസിസി'ന്റെ സുധാ മൂർത്തി മുമ്പെഴുതിയ, അവർ ഒരു സംഗീത സദസ്സിൽ കേട്ട മേൽ സംഭാഷണം മനസ്സിലേക്കു കടന്നു പോയി. അധ്യാപന രംഗത്ത് സ്ത്രീകൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയല്ലേ വേണ്ടത്? ക്ലാസ് മുറികൾ സ്ത്രൈണവത്കരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ എന്തിനാശങ്കപ്പെടണം എന്നൊക്കെ ഫെമിനിസ്റ്റ് സുഹൃത്തുക്കൾ ചോദിച്ചേക്കാം. തീർച്ചയായും അതിനുത്തരം പറയേണ്ടത് നമ്മുടെ ക്ലാസ് മുറിക്കുമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല ഇന്നെത്തി നിൽക്കുന്ന കാളിമിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പഠനങ്ങളാണ്.

അധ്യാപനം നഴ്സിംഗ് പോലെ തൊഴിൽ സാധ്യതയുള്ള ഒരു മേഖലയാണെന്ന ധാരണയിൽ സ്ത്രീകൾ കൂടുതലായി കടന്നുവരുന്നതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ആർക്കും അധികാരമില്ല. അതേസമയം 75 ശതമാനത്തിലേറെ വരുന്ന ഗുരുനാഥൻമാർ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ എങ്ങോട്ടാണ് നയിക്കുന്നതെന്ന അന്വേഷണത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാനുള്ള വിശാലത സ്ത്രീപക്ഷത്തുനിന്നുണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്.

75 ശതമാനം അധ്യാപികമാരെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ അർഥം അധ്യാപനത്തെ സ്ത്രീകൾക്ക് പറ്റിയ ജോലിയായി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തു കഴിഞ്ഞു എന്നാണ്. സമീപഭാവിയിൽ തന്നെ തൊണ്ണൂറോ നൂറോ ശതമാനമായി അത് മാറാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാകില്ല. ടി ടി സി സെന്ററുകൾ, ബി എഡ് കോളജുകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെ സ്ത്രീ- പുരുഷ അനുപാത കണക്കുകൾ അതാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രക്ഷിതാക്കൾക്ക് ഇനിമേൽ തങ്ങളുടെ മക്കളെ ധൈര്യപൂർവം കലാലയങ്ങളിലേക്കയക്കാം എന്ന പോസിറ്റീവ് ഘടകം ഇതിനുണ്ട്. കാരണം ഇപ്പോൾ നാം കുട്ടികളെ വീട്ടിൽ നിന്നു പാഠശാലകളിലേക്കയക്കുന്നത് അമ്മൂമ്മമാരുടെയോ അമ്മമാരുടെയോ അമ്മായിമാരുടെയോ ജ്യേഷ്ഠത്തിമാരുടെയോ മടിത്തട്ടിലേക്കാണ്. സ്ത്രൈണമായ പരിചരണവും പഠനവും നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്ക് ലഭിക്കും എന്നത് ചെറിയ കാര്യമല്ല. അതേസമയം വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് സാക്ഷാത്കരിക്കേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾ സഫലീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കുട്ടികളുടെ സർവതോന്മുഖമായ വികാസമാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യം. പഠനം കഴിഞ്ഞ് ഇറങ്ങുന്ന ഒരു വിദ്യാർഥിക്ക് പാഠപുസ്തകത്തിനപ്പുറമുള്ള ജ്ഞാനം കൂടി ലഭ്യമായാലേ സർവതോന്മുഖമായ വികാസം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. പാഠപുസ്തകങ്ങൾ അടിസ്ഥാന രേഖകൾ മാത്രമാണല്ലോ. പാഠപുസ്തകത്തിൽ നിന്നു വികസിച്ച് മാനത്തോളം വളരുന്ന വിജ്ഞാന മേഖലയിലേക്ക് വിദ്യാർഥികളെ കൊണ്ടുപോകേണ്ടത് ഗുരുനാഥന്മാരുടെ കടമയാണ്. അധ്യാപക/അധ്യാപികമാർ പഠിതാക്കൾക്ക് അതിനുള്ള വഴികാട്ടിയായി മാറേണ്ടതുണ്ട്. വഴികാട്ടികൾ അറിവിന്റെയും ധിഷണയുടെയും മേഖലകളിൽ അത്യുന്നതങ്ങളിൽ വിരാജിക്കുന്നവരായാലേ ഇതു സാധ്യമാകൂ. കെ പി അപ്പന്റെ ഭാഷയിൽ, പർവത ശിഖരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന കർമമാണ് അധ്യാപനം. വെളിച്ചവുമായി താഴ്വരയ്ക്കു പ്രാപിക്കുകയും അഗാധതയുടെ പവിത്രമായ ജ്ഞാനത്തെ പ്രയോജനമുള്ള ദിശകളിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിഭാഗമാകണം അധ്യാപകരെന്ന ഈ വഴികാട്ടികൾ നിർഭാഗ്യവശാൽ അത്തരമൊരു അധ്യാപക തലമുറ കുറ്റിയറ്റുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എഴുപത്തിയഞ്ച് ശതമാനം വരുന്ന അധ്യാപികമാരുടെ മാത്രം അവസ്ഥയല്ലിത്. ഇരുപതിയഞ്ച് ശതമാനം വരുന്ന അധ്യാപകരുടെ കൂടി നേർചിത്രമാണിത്.

വായന അധ്യാപക സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് അന്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശീലമാണിന്ന്. പുരുഷന്മാരേക്കാൾ ബഹുദൂരം പിന്നിലാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾ. അധ്യാപകരുടെ ഓറിയന്റേഷൻ പരിപാടിയിൽ ക്ലാസെടുക്കാൻ പോയപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഒരനുഭവം ഒരു സുഹൃത്ത് ഈയിടെ പങ്ക് വെച്ചു. ക്ലാസിൽ വെച്ച് വർഗീയവത്കരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ പറയവേ, എൻ എസ് മാധവന്റെ 'തിരുത്ത്' നെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചു. 'തിരുത്ത്' വായിച്ചവർ കൈ പൊക്കാൻ സുഹൃത്ത് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരു കൈയും പൊങ്ങിയില്ല. 'ഹിഗിറ്റ' വായിച്ചവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്നായി അടുത്ത ചോദ്യം. അതിനും ഉത്തരം ഇല്ലെന്നു തന്നെയായിരുന്നു. എൻ എസ് മാധവന്റെ ഏതെങ്കിലും കഥ വായിച്ചവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ കൈ പൊക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോഴും മറുപടിയുണ്ടായില്ല. എൻ എസ് മാധവൻ എന്നു കേട്ടവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്ന നോക്കിച്ചപ്പോൾ മടിച്ചു മടിച്ചു രണ്ടു പേർ കൈപൊക്കിയത്രേ. ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലുള്ള 'നോവലേത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് 'ഇനുലേഖ', 'ധർമ രാജ', 'താർത്താഡ്യവർമ' എന്നൊക്കെയായിരുന്നുവത്രേ ഉത്തരം. ഇവയെല്ലാം ഡിഗ്രി ക്ലാസുകളിൽ ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുകളായിരുന്നു. മുഖ്യധാരാ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വായിക്കുന്നവർ, സ്ഥിരമായി പത്രം വായിക്കുന്നവർ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവർ മാത്രമായിരുന്നുവത്രേ.

ക്യാമ്പസുകളിൽ നിന്ന് ഗഹനമായ ചർച്ചകളും സംവാദങ്ങളും അസ്തമിച്ചിട്ട് നാളേറെയായി. സ്റ്റാഫ് റൂമുകളിൽ സാരി, മാല, ചെരുപ്പ്, പൊട്ട്, ഫാഷൻ തുടങ്ങിയവയ്ക്കെയാണിപ്പോൾ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. കുശുമ്പും കുന്നായ്മയും അതിന്റെ ഭാഗമായി സ്റ്റാഫ് റൂമുകളിൽ സ്ഥാനം കൈയേറി കഴിഞ്ഞു. കോളജ് തലത്തിൽ പോലും ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുകൾ നോക്കി വായിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാരുടെ എണ്ണം വർധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പല അധ്യാപകരും മുറ തെറ്റാതെ വായിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഗൈഡുകൾ മാത്രമാണ്. വി പി ഇ പി സർവ ശിക്ഷാ അഭിയാനുമടക്കമുള്ള പരിഷ്കരണങ്ങളെയും പരിഷ്കാരങ്ങളെയും അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റിയത് ഇതേ വർഗമാണ്. അധ്യാപക സമൂഹത്തിന്റെ ചടഞ്ഞ അവസ്ഥയിലേക്കു കൂടിയിരുന്നല്ലോ ഈ പരിഷ്കരണങ്ങൾ നിറയൊഴിച്ചത്.

അധ്യാപന രംഗത്തേക്കുള്ള സ്ത്രീകളുടെ തള്ളിക്കയറ്റം പാരമ്പര്യബന്ധ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കലാ-കായിക മേഖലകളെയും തളർത്തുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. കഴിവ് തെളിയിച്ച സ്ത്രീകൾ ഇല്ലെന്നല്ല ഇതിനർഥം. എങ്കിലും മഹാ ഭൂരിപക്ഷം അധ്യാപികമാരും ഈ മേഖലയിൽ വട്ടപ്പൂജ്യമാണെന്നതാണ് യാഥാർഥ്യം. അധ്യാപനത്തെ 'സിരിയസായി' കാണുന്നവർ നമ്മുടെ ടീച്ചിംഗ് മേഖലയെ എത്ര ശതമാനം ഇങ്ങ് എന്നന്വേഷിച്ചാൽ ഞെട്ടിക്കുന്ന കണക്കുകളാണ് പുറത്തുവരിക. ഒരു ജോലി എന്നതിനപ്പുറം അർപ്പണബോധം, ആത്മാർഥതയുമുള്ളവരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞുവരികയാണ്. ഇത് അധ്യാപികമാരുടെ മാത്രം കാര്യമല്ല: അധ്യാപകന്മാരുടെ കൂടിയാണ്.

അധ്യാപക വർഗം എന്നു മുതലാണ് അക്ബർ കക്കട്ടിലിന്റെ കഥകളിലെന്നപോലെ കോമാളികളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്? തൊട്ടു മുമ്പ് ചെറുകാടിന്റെ കഥകളിൽ അവർ നിവർന്ന് നിന്ന് മുഷ്ടി ഉയർത്തി അവകാശങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി പൊരുതിയവരായിരുന്നുവല്ലോ. സുകുമാർ അഴീക്കോടും എം എൻ വിജയനും ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയും ജി കുമാരപ്പിള്ളയും ചെറുകാടും അയ്യപ്പപ്പണിക്കരും കെ പി അപ്പനും ഒ എൻ വിയും സച്ചിദാനന്ദനും എസ് ഗുപ്തൻ നായരും ടി പി സുകുമാരനും എം ലീലാവതിയും ഹൃദയകുമാരിയും കുഞ്ഞുണ്ണിയും വരെ പേടിച്ചു പറയാറുന്ന ഒട്ടേറെ അധ്യാപകർ മുൻതലമുറയിൽ നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു. പഠനകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും വിദ്യാർഥികൾ അവരെ വിട്ടുപോയില്ല. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഉപദേശകരായും വഴികാട്ടികളായും അവർ മുമ്പിൽ നിന്നു. അവരുടെ ക്ലാസ് മുറികളിൽ മറ്റു ക്ലാസിലുള്ളവർ മാത്രമല്ല, മറ്റു കോളജുകളിലുള്ളവരും അനുവാദം ചോദിച്ച് കയറിയിരുന്നു. നിലവിലുള്ള അധ്യാപക സമൂഹത്തിൽ ഇത്തരമൊരനുഭവമുള്ളവർ എത്ര പേരുണ്ട്? ഫാറൂഖ് കോളജിൽ, കെ ഇ എൻ കുഞ്ഞഹമ്മദിന്റെ മലയാളം ക്ലാസിൽ, തൊട്ടടുത്ത ക്ലാസിൽ നിന്ന് പ്രമുഖൻ തായാട്ടും മറ്റൊരു കോളജിൽ നിന്ന് വന്നു കഥാകാരി ഇന്ദുമേനോനും ഇരുന്നിരുന്നതായി അവരെഴുതിയ ഓർമകളിൽ വായിക്കുമ്പോൾ തോർക്കുന്നു. ഇത്തരമൊരു ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച എത്ര അധ്യാപകർ ഇന്നുണ്ട്? എന്തുകൊണ്ട് അധ്യാപക സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് തലയെടുപ്പുള്ളവർ കുറ്റിയറ്റുപോകുന്നു?

വി കെ എന്നിന്റെ 'അധ്യാപഹയം' എന്ന കഥയിലെ പോലെ എന്തുകൊണ്ടവർ പരിഹാസ കഥാപാത്രങ്ങളാകുന്നു? "അലക്യേ ഗുരുവിനും കുപ്പായോട്, കണ്ടാ പതിനായിരത്തിന്റെ ജാമ്യം നിക്കാൻ പോന്ന ജന്തുക്കളെ പാതേ കുടി നടന്നുപോന്ന കണ്ടിട്ട്ല്ലേ നിങ്ങള്?' 'അതെന്ന ജന്തുക്കൾ?,' 'ഷ്കോള് മാഷന്മാർ!" (അധ്യാപഹയം വി കെ എൻ) അധ്യാപക സമൂഹം ശമ്പളവർധനവിനെക്കുറിച്ചു മാത്രം ആലോചിച്ചു. അതിനു വേണ്ടി മുഷ്ടിയുയർത്തിയും അസ്വസ്ഥപ്പെടുന്നതിനിടെ ഒരേയ്ക്ക പരിശോധനക്കു കുടി സമയം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാതെ പക്ഷം ഭാവി തലമുറ അവരെ ബെഞ്ചിൽ കയറ്റി നിർത്തി തങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിപ്പോയതിന് 'നിങ്ങളാണ്' ഉത്തരവാദികൾ എന്ന് വിളിച്ചു പറയും.

വാൽക്കഷ്ണം: ഒരു മുല്ലാ നസ്റുദ്ദീൻ കഥ ഇങ്ങനെ: കുട്ടികളെ പള്ളിയിലേക്ക് ആട്ടിത്തെളിയിച്ച് കൊണ്ടുപോകുകയാണ് ഒരധ്യാപകൻ. കുട്ടികളെ എന്തിനാണ് പള്ളിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നത് എന്ന് മുല്ല. മഴക്കു വേണ്ടി കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു പ്രാർഥിപ്പിക്കാൻ. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പ്രാർഥന ദൈവം കേൾക്കുമല്ലോ എന്ന് അധ്യാപകൻ. മുല്ല കുലുങ്ങിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹാ മാഷേ നിങ്ങളിങ്ങനെ പമ്പര വിഡ്ഢിയായിപ്പോയല്ലോ! കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പ്രാർഥന ദൈവം കേൾക്കുമായിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മാഷന്മാരുടെ തലയിൽ എത്ര തവണ ഇടിത്തീ വീഴുമായിരുന്നു?"

വ്യക്ത്യാരാധന

സി പി എം ഔദ്യോഗിക പക്ഷത്തെ ന്യൂനീകരിച്ച് കെ സുധീർ ചെറുതിയുടെ പ്രതികരണം(ജൂലൈ 26)ത്തിൽ നിന്നു തന്നെ ആ പാർട്ടി ആദ്യവസാനം ശരിയായ മാർക്സിസ്റ്റ്- ലെനിസ്റ്റ് രീതിയിലല്ല പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നു. ഇഞ്ചെടുത്തു ആൾ പിണറായി പക്ഷമോ വി എസ് പക്ഷമോ അല്ല. ഗ്രൈമുകാരനും വീരനും സി പി എമ്മിനെതിരെ കൂട്ട് ചേർന്നതിൽ അത്ഭുപ്പെടാനില്ല. അവരുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം വേറെ. എന്നാൽ, അപ്പച്ചുക്കുട്ടൻ വള്ളിക്കുന്നിനെ അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തിയതെന്തിന്? പുറത്താക്കും വരെ അദ്ദേഹം സി പി എമ്മിൽ തന്നെയായിരുന്നില്ലേ? അദ്ദേഹത്തെ പുറത്താക്കിയത് വി എസ് ആണത്രേ. അച്യുതാനന്ദനെപ്പോലെ തലയെടുപ്പുള്ളൊരു നേതാവ് മാത്രം വിചാരിച്ചാൽ പാർട്ടിയിൽ നിന്നു ഒരു വ്യക്തിയെ പുകച്ചു പുറത്തു ചാടിക്കാനാകുമെന്നോ? പുകയ്ക്കലിനും ചാടിക്കലിനും ഇടയിൽ അടിസ്ഥാനവർഗമായ തൊഴിലാളികൾക്കും ദരിദ്രർക്കും വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ പാർട്ടിക്കു സാധിക്കാത്തതിന്റെ കാരണം ആ പാർട്ടി ഉണ്ടാക്കിക്കൂട്ടിയ സമ്പത്തും പാർലിമെന്ററി വ്യാമോഹവുമാണ്. പാറപോലെ ഉറച്ച പാർട്ടിയെ പിളർത്തിയെപ്പോലെ വ്യക്ത്യാരാധനയിലെത്തിച്ചേരുകയാണോ?

-ടി കെ മുഹമ്മദ്,
അത്തോളി

letters@sirajnews.com

വായനക്കാരുടെ എഴുത്തുകൾ

വായനക്കാരുടെ എഴുത്തുകൾ താഴെ വിലാസത്തിലയക്കുക. എഴുത്തുകാരുടെ പൂർണ വിലാസവും ഫോൺ നമ്പറും ചേർക്കണം.

വായനക്കാരുടെ എഴുത്തുകൾ,
സിറാജ് വിനുപത്രം, ഈസ്റ്റ് നടക്കാവ്, കോഴിക്കോട്-6